

РЕШЕНИЕ

№ 27063

гр. София, 06.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 09.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **2032** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 129, ал. 7 във вр. с чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „Мол Маркетинг“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от Р. М. К., със седалище [населено място], жк Л., [жилищен адрес] против Акт за прихващане и възстановяване № П-22221925143853-004-001/13.08.2025 г. /АПВ/, издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., потвърден с решение № 1458/24.11.2025 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С..

Жалбоподателя, представляван в процеса от адв. Д. К., оспорва АПВ като материално незаконосъобразен. В хода на делото по същество поддържа, че прихващането на задълженията на жалбоподателя е следвало да бъде извършено без отчитане на натрупаната лихва в периода 16.05.2022 г. до 23.08.2025 г., тъй като това натрупване е резултат от бездействие да бъдат усвоени служебно надвнесените суми от дружеството, както и поради обстоятелството, че същото не е уведомено за неусвояването им. Претендира се присъждане разноски без представен списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът – директор на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Претендира се присъждане разноски като юрисконсултско възнаграждение по реда на чл. 161 ДОПК.

По допустимостта на оспорването съдът се е произнесъл с определение № 15154/21.04.2026 г. по делото, което продължава да поддържа. Жалбата е редовно подадена от надлежна страна и в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК – на 16.12.2025 г. /л. 5/ спрямо съобщаване на решението по чл. 155 ДОПК

на 02.12.2025 г. /л. 14/. Спорът е местно подсъден на този съд на основание чл. 156, ал. 1 ДОПК с оглед седалището на жалбоподателя. До приключването на делото не се установиха отрицателни процесуални предпоставки за решаването му по същество.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 2 ДОПК, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На 25.07.2025 г. „Мол Маркетинг“ ЕООД е отправило искане до ТД на НАП – С. по реда на чл. 129, ал. 1 ДОПК за прихващане на сумата от 1401,43 лв. към данъчните задължения на дружеството /л. 28/.

На 04.03.2024 г. е издадена резолюция за извършване на проверка по искането на дружеството като е определен проверяващия орган – гл. инспектор по приходите Д. С. при ТД на НАП – С., и е определен срок на проверката до 26.08.2025 г.

В резултата на проверката е издаден от гл. инспектор по приходите Д. С. сега оспорвания АПВ № П-2221925143853-004-001/13.08.2025 г. Установено е, че спрямо дружеството е образувано изп. дело №[ЕИК]/2021 г. с общ размер за задълженията от 36 357,07 лв., както и че по данъчно-осигурителната сметка на същото са налични надвнесени суми в общ размер 1403,21 лв., които не са възстановени. Посочената сума е прихваната от задълженията на дружеството за ДДС от м. 4 до м. 10. 2016 г., установени с ревизионен акт № 22221920004095-091-001/18.02.2021 г. /л. 17/.

Против така издадения АПВ е подадена жалба на 24.09.2025 г. /л. 34/ по реда на чл. 152 във вр. с чл. 129, ал. 7 ДПОК до директора на Дирекция „ОДОП“ – С., регистрирана при получателя на 25.09.2025 г. С жалбата /л. 29/ е оспорено извършеното прихващане със задълженията за ДДС. Посочено е, че сумата от 1403,21 лв. е формирана от надвнесени суми на 16.05.2022 г. и 16.07.2022 г. и че същата следва да бъде прихваната, съобразно основанията за внасяне на тези суми като се отнесе към задълженията на дружеството за корпоративен данък за 2020 г. по ГДД от 30.06.2021 г. /л. 76/. Дружеството заявява и че от „съответните дати през 2022 г.“ не следва да „бъде начислявана лихва върху така постъпилите суми“, а също така и че „не следва да бъдат начислявани лихви, считано от 28.03.2022 г., и върху сумата от 450 лв., с която през м. 06.2025 г. са погасени задължения“ по горепосочения ревизионен акт и която сума е изпълнително основание от присъдени разноски, съгласно влязло в сила на 28.03.2022 г. определение по адм. дело № 12792/2021 г. по описа на АССГ.

С решение № 1458/24.11.2025 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С. е потвърден обжалвания АПВ.

Решението е издадено от Д. К., в качеството му заместващ в периода от 24.11.2025 г. до 26.11.2025 г. отсъстващия директор на Дирекция „ОДОП“ – С., съгласно заповед № ЗЦУ-ОПР-1609.06.2023 г. на изп. директора на НАП /л. 13/ и заповед № 3-ЦУ-30-1784/20.11.2025 г. на изп. директор на НАП /л. 13 – гръб/.

За да потвърди обжалвания АПВ, решаващият орган е приел за установено, че след образуване на изп. дело №[ЕИК]/2021 г. дружеството е направило плащания на 16.05.2022 г. за 1401,43 лв. и на 16.07.2022 г. за 220 лв. Плащането от 1401,43 лв. е обвързано със задължение за корпоративен данък за 2021 г. от 218,22 лв., при което е формиран остатък от 1183,21 лв., а плащането от 220 лв. като необвързано с конкретно задължение не е усвоено. Прието е, че прихваната с АПВ сума от 1403,21 лв. е надлежно формирана като надвнесена от сбора на остатъка от 1183,21 лв. след плащането от 16.05.2022 г. и плащането от 220 лв. от 16.07.2022 г.

При позоваване на чл. 169, ал. 8 ДОПК е посочено, след образуване на изпълнителното дело публичните вземания на дружеството се погасяват в последователност по групи: разноски,

главница, лихви, респ. че постъпващите по плащания по задълженията предмет на делото се разпределят с разпореждане на публичен изпълнител, респ. задълженото лице не може да се избира задълженията, които погасява.

Отхвърлени са възраженията за отпадане на задълженията за лихви, тъй като прихващането с главнични задължения за ДДС от м. 4 до м. 10. 2016 г. по ревизионен акт № 22221920004095-091-001/18.02.2021 г. е по – благоприятно за дружеството, тъй като са по-стари спрямо задължението за корпоративен данък за 2020 г.

Въз основа на горната фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

АПВ е издаден от компетентен орган по приходите по чл. 129 ДОПК, а именно от служител при компетентната по арг. от чл. 8, ал. 1, т. 1 ДОПК ТД на НАП – С., заемаш длъжност „главен инспектор по приходите“ по см. на чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Административният контрол за законосъобразност на АПВ е осъществен от компетентния на основание чл. 152, ал. 2 ДОПК директор на ОДОП – С., чийто правомощия при условията на заместване са надлежно упражнени от зам. директора на ОДОП – С..

АПВ и решение № 605/02.05.2024 г. са в изискуемата от закона писмена форма и са мотивирани като са посочени фактическите и правните основания за издаването им. Не се установява при издаването на АПВ и решението на решаващия орган да са били нарушени административнопроизводствените правила.

По отношение оспорената материалната законосъобразност на АПВ, съдът намира, че жалбата е неоснователна.

Производството по прихващане на процесната сума от 1403,21 лв. е образувано при условията на чл. 129, ал. 1 ДОПК по писмено искане от лицето /длъжника/, подадено на 25.07.2025 г., и същото с оглед диспозитивното начало е определено по своя предмет от заявеното от подателя му.

В този смисъл и доколкото искането на дружеството има за предмет само горепосочената сума като формирана от сбора на надвнесения остатък от 1183,21 лв. след плащания от негова страна от 16.05.2022 г. и 220 лв. от 16.07.2022 г., то извън предмета на АПВ, респ. извън предмета на делото се явяват обстоятелствата и възраженията на жалбоподателя, свързани с неоснователно начисляване на лихви към задълженията му, считано от 28.03.2022 г., към който момент е влязло в сила определение по адм. дело № 12792/2021 г. по описа на АССГ, с което са му присъдени разноски за 450 лв. и с която сума през м. 06.2025 г. и преди подаване на процесното искане от 25.07.2025 г. са погасени негови задължения по ревизионен акт № 22221920004095-091-001/18.02.2021 г.

Напълно следва да бъдат кредитирани изводите на решаващия орган, че по аргумент от чл. 169, ал. 8 ДОПК след образуване на изп. дело №[ЕИК]/2021 г. редът за погасяване на публичните вземания към жалбоподателя включва погасяването им в последователност по групи: разноски, главница, лихви, при което единствено съответният публичен изпълнител има правомощие за разпределение на начина на погасяване.

Следователно и при отчитане, че процесните плащания от 16.05.2022 г. и 16.07.2022 г. са направени след образуване на изп. дело през 2021 г., което включва и публичните вземания за корпоративен данък за 2020 г., то категорично следва да бъде отхвърлено като несъответно на приложимия закон искането на жалбоподателя за избор при прихващане към конкретно негово задължение, съответно публично вземане за посочения корпоративен данък за 2020 г., което е предмет на изпълнителното дело.

Неоснователни са и възраженията за незаконосъобразност на АПВ, поради извършено прихващане, което отчита натрупаните лихви в периода след 16.05.2022 г. Натрупването на лихви

и техният размер не е предмет на АПВ, с който са прихванати главнични задължения за ДДС от м. 4 до м. 10. 2016 г. по ревизионен акт № 22221920004095-091-001/18.02.2021 г. Правилността при формирането на остатък от дълга по изпълнителното дело след и във връзка с прихващането може да бъде предмет на спор, породен от последиците от АПВ, но не е въпрос от значение за правилността на прихващането.

По аналогични съображения е извън предмета на делото и разглеждането на възражението на жалбоподателя за „бездействие“ от страна на „кредиторът“ служебно да прихване надвнесените суми по плащанията от 16.05.2022 г. и 16.07.2022 г. и така да преустанови натрупването на лихви, считано от датите на посочените плащания. Тезата за неупражняване на служебни правомощия по инициатива на органа по приходите по см. на чл. 129, ал. 1 ДОПК е извън обхвата на делото, което има за предмет проверка законосъобразността на процесния АПВ, постановен по изрично искане на жалбоподателя.

При тези съображения, съдът приема, че потвърдения от решаващия орган АПВ е материално законосъобразен на чл. 128, ал. 1 ДОПК, спрямо установената като надвнесена /недължимо/ платена сума от 1403,21 лв., която е прихваната от публичните вземания на дружеството за ДДС от м. 4 до м. 10. 2016 г. по ревизионен акт № 22221920004095-091-001/18.02.2021 г.

В този смисъл, съдът като установи, че оспорваният акт е валиден, издаден при спазване на установената от закона процедура и при правилно приложение на материалния закон намира, че на основание чл. 129, ал. 7 във вр. с чл. 160, ал. 1 ДОПК подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна изцяло.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето и четвърто ДОПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ и чл. 11, ал. 1 ЗВЕРБ в полза на НАП следва да се определи юрисконсултско възнаграждение от 70 евро, при което съдът отчита, че делото е с ниска правна сложност, с нисък материален интерес и приключи с провеждането на едно открито съдебно заседание.

Водим от гореизложеното и на осн. чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, I отделение, 4 - ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Мол Маркетинг“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК[ЕИК], против Акт за прихващане и възстановяване № П-22221925143853-004-001/13.08.2025 г., издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА „Мол Маркетинг“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 70 /седемдесет/ евро като разноски по адм. дело № 2032/2026 г. по описа на Административен съд София-град.

Решението е окончателно, на основание чл. 129, ал. 7 във вр. чл. 160, ал. 7, изр. второ ДОПК.

Препис на решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: